

Historier fra 8 dedikerede besøgshundeteams

TrygFonden

Vi er et godt team, for vi ved, hvad hinanden har brug for

Da sygdom tvang Majken til at gå tidligt på pension, havde hun mere i sig. Majken kastede derfor sin energi ind i TrykFonden Besøgshunde. Sammen med Tani, der er en rolig og kærlig Pooton, spreder hun i dag glæde på to besøgssteder i Aarhus.

Majken og Tani er et godt team, der kan læse hinandens behov under et besøg. Når Tani stiller sig ved siden af Majken, ved hun godt, at de skal hjem, for så er Tani træt.

Det har overrasket Majken, hvor givende det er at være sammen med mennesker med en demenslidelse, og hvor meget hun får igen. "De sidder bare der og ser det samme afsnit Matador hver gang, og

så kommer vi, og så kan man mærke, at stemningen løfter sig, og de får det der glimt i øjet. Måske får vi også en historie! Og så kan det godt være, at den historie er helt hen i vejret, eller de har fortalt den 1000 gange før og glemmer den lige så hurtigt. Men jeg tror på, at noget af følelsen sidder tilbage, når vi går."

Majken er fascineret af, at besøgene ofte har form af en sanseoplevelse. Beboerne husker dem ikke til næste gang. Men hun ved, at hun og Tani har plantet en positiv følelse, når de forlader besøgsstedet.

Det sværeste er, når beboerne ikke er der, når de kommer næste gang. Tani har én gang ledt efter en beboer, de plejede at besøge. Stedet så helt forkert ud, for der manglede en. Derfor er det Majkens erfaring, at man skal være robust som besøgsven. Plejehjemmene er sidste stoppested. Beboerne forsvinder, så man skal ikke være for sart. Men der er alligevel en stor glæde og tilfredsstillelse ved at være den, der kommer med tid og ro, omsorg og nærvær.

Mogens og Valde har tid og ro til at snakke

Hunde kan noget, mennesker ikke kan. Det ved Mogens. Hunde har evnen til at være sammen uden at stille krav. Det er nærvær med nogen, som bare vil dig det godt. Når Mogens og Valde besøger mennesker med demens, har Valde en særlig evne til at skabe kontakt til mennesker, der ellers er svære at nå.

Valde spreder glæde og vækker følelser, og Mogens er sikker på, at deres besøg sætter spor i de gamles sind og mindsker deres ensomhed. Mogens havde en svigerfar, der var indlagt med demens, og har derfor lært betydningen af at bruge tid med de ældre og stille spørgsmål, der kan vække erindringer. Når de får Valde i hænderne, kan de pludselig huske, at de selv har haft hund.

Mogens er meget opmærksom på sin rolle som hundefører. Han holder øje med, om Valde er træt og mister koncentrationen. Og han sørger for, at alle får lidt af Valde, når de er på besøg.

Mogens blev besøghundefører, fordi han kan lide at have med hunde og mennesker at gøre, og fordi han næres af de stunder, hvor han ser hengivenhed og tillid mellem hund og menneske. Og så giver han sig tid til nærvær. "Jeg har tid til at koncentrere mig om en enkelt beboer," fortæller han. "Den ro og fred, som hunden og jeg udstråler, gør, at de føler, at de bliver set og taget alvorligt."

Det er utroligt så stor en forskel, min lille hund kan gøre for et andet menneske

Henriette har været en del af TrygFonden Besøgshunde siden ordningens begyndelse i 2010. Hun blev godkendt med Luca, en dansk-svensk gårdhund, der i dag nyder sit otium derhjemme. Henriettes nye firbenede partner er gårdhunden Uffe, Sammen spreder de som besøgs-hundeteam glæde, og det ses tydeligt, når Uffe får en beboer på et plejehjem til at juble og le, fordi han springer op i sengen til ham.

Henriettes rolle er næsten lige så stor som Uffes, for det gør en forskel, at der er en dedikeret hundefører i den anden ende af snoren. Henriette besøger mange mennesker gennem sit job som præst. Men de besøg, hun er på med Uffe,

holder hun på sin fridag. Her er hun ikke præst, men hundefører med blik for det særlige, hunde kan.

Henriette og Uffe har noget at give de ældre, som personalet sjældent har: Tid. "Jeg har ikke travlt, når jeg er der. Jeg kommer ikke med noget formål, jeg skal bare være til stede. Og det er en gave i deres liv."

Man behøver ikke at have særlige kvalifikationer for at være besøgs-hundeejer. Man skal blot have en social hund, og så skal man ville det. For Henriette ligger glæden i at få beboerne til at smile og komme ud af deres ensomme skal - blot ved synet af en lille logrende hund.

Vi er i nuet sammen

Jobbet som besøghundeteam er en god aktivitet, når man går på efterløn. Det ved Ulla, der hver uge går tur med sin jagt Golden Liva og en beboer fra et plejecenter i Hvidovre. Liva er en glad og kontaktsøgende hund. Det viser hun tydeligt med sin hale. Den er der altid gang i.

Ulla og Liva besøger én person på ét besøgssted, og han vil gerne ud at gå tur. Beboeren er gammel murer, så han er vant til at være udenfor i al slags vejr. Men han er også dement og husker dårligt, så Ulla ved i virkeligheden meget lidt om ham. "Da vi startede vores besøg, kunne han af og til fortælle lidt fra sin barndom. Det sker ikke mere. Nu er vi blot i nuet sammen."

Livas glade sind betyder meget for beboeren. Han mærker liv og varme, når han giver hende godbidder og klapper hende. Det minder ham om gode stunder med den hund, han selv har haft. Han er ensom og får ikke mange besøg. Derfor er det vigtigt for Ulla, at hun og Liva kommer hver uge, som de har aftalt – uanset at beboeren ikke ved, hvornår det er mandag.

Det er Ullas rolle som hundefører og besøgsven at sikre, at hun har kontrol over sin hund, men også at give Liva lov til at agere sammen med beboeren. Det er et ansvarsfuldt job. I starten holdt beboeren selv Livas snor, men så opdagede Ulla, at han var usikker på benene. Derfor begyndte Ulla at gå med to snore, så han fortsat var den, der havde hunden, mens Ulla også havde styr på Liva. Ulla har blik for, at Liva vækker følelser, fordi hun minder om den hund, beboeren havde en gang.

Sanne og Elvis skaber en cirkel af glæde

Det var Sannes farfar, der gav Sanne lysten til at blive frivillig i TrygFonden Besøgshunde. For der skete altid noget i farfars øjne, når Elvis var med på plejehjemmet. Hun kunne se, at deres besøg betød alverden. Det var hunden først og næsten lige meget, om de andre var med. Bare farfar kunne få lov til at sidde med Elvis, så var der ro og glæde i blikket.

Det bedste ved at være besøgshundeteam er det samarbejde, Sanne og Elvis har. Elvis kommer med sit rolige basset-sind. Sanne er tovholderen med godbidder, og sammen er de to et team, der skaber en cirkel af glæde: Elvis er glad

for at komme på besøg. De ældre er glade for at få besøg. Og Sanne bliver glad af at se, at de andre trives. Glæden opstår, så snart Sanne finder tørklædet frem. Elvis genkender tørklædet og løber hen til indgangen, for han ved godt, hvad han skal.

Sanne og Elvis er et friskt pust i hverdagen på plejecentret, og de kommer med tidens gave. For de to har aldrig travlt. Elvis er social og tager kontakt, mens Sanne sætter samtaler i gang om, hvad Elvis har lavet siden sidst. Alle er trætte og glade, når besøget er forbi, og Sanne har fået op til flere sæt bonusbedsteforældre.

Huxi er den hemmelighedsfulde ven, børn kan fortælle alting til

Mikkel er 45 år og far til tre drenge og besøgshundene Huxi og Lucy. I 2016 var han også afd. direktør i en stor virksomhed, da han blev påkørt og pådrog sig så mange smerter, at han i dag er førtidspensionist.

Huxi var dengang tre måneder, og hundens insisteren på at give og modtage omsorg var en af grundene til, at Mikkel kom i gang igen efter ulykken. Hans egen erfaring med livets skrøbelighed og hundes evne til at vække smil og livslyst er den bærende grund til, at han i dag er besøgs-hundefører i TrykFonden Besøgshunde.

Mikkel og Huxi besøger bl.a. børne- og ungdomspsykiatrisk afdeling i Glostrup og Roskilde. "Jeg har valgt disse steder, fordi børn og unge inspirerer mig, og da Huxi og jeg arbejder som et makkerpar, er det vigtigt, at jeg har sjælen med."

Huxi er god til at starte samtaler med børnene. Når de skal ud at gå, kan Mikkel

med det samme fornemme, hvordan børnenes dagsform er. Og den er sjældent god. Men uanset hvordan børnene har det, er det altid ambitionen at få dem til at smile bare EN gang undervejs. "Der er mange årsager til, at børnene har det svært, og det er ikke noget, jeg på detaljeniveau ved noget om. Men jeg kan tale med alle, og Huxi er den hemmelighedsfulde ven, man kan fortælle alting til, for han sladrer aldrig til nogen."

Huxi er nærværende, kærlig og beskyttende, og et hundebesøg kan som regel aflede tankerne fra det syge, det svære og det smertefulde. Børnene får et frirum, og Mikkel ved, at det virker.

"Jeg har mærket hundes magi på egen krop. Jeg har kroniske smerter, men Huxi er ligeglad. Han insisterer på den der hundemåde, og derfor får han mig altid op og ud. Han passede på mig, da jeg selv var helt nede. Den erfaring bringer jeg videre som besøgs-hundefører."

I Hammel findes en særlig slags håb

Anne Bjerre er med sine islandske fårehunde Gaia og Bliða fast inventar på Regionshospitalet Hammel Neurocenter, hvor de indgår i genoptræningen som terapihunde. Anne er glad for at komme på Hammel Neurocenter med sine hunde, for her trives en særlig slags håb. Efter genoptræningen på neurocentret kommer mange patienter ud til et nyt liv. Og Anne, Gaia og Bliða har ofte givet en pote med på vejen.

Annes hunde kommer med motivation. De flytter patienternes fokus og gør genoptræning til en leg. For selvom patienterne træner for fuld kraft, så opdager de det næsten ikke, hvis en lille pelsbold logrer med halen og indgår

i øvelsen. En dreng på 9 år sagde det engang så fint til Anne: "Det er ligegyldigt, hvad jeg skal lave, bare jeg kan få lov at komme ned til Gaia og Bliða."

Besøgshundeteamet er trætte, når de kommer hjem. Men de kommer altid igen. For på Hammel Neurocenter er der lys for enden af tunnelen. Mennesker kommer videre, og sammen med sine hunde ser Anne "lyset og glæden i nogle øjne, som ellers var på randen til at være slukket."

Jeg håber, flere får øjnene op for, hvor enkelt det er at glæde andre

For 9 år siden kom Majken til skade. Hun blev påkørt af en bil, og livet slog en koldbøtte. Hun kunne ikke længere arbejde som selvstændig massør, og spørgsmålet var, hvordan hun skulle få tiden til at gå, så hun følte, at hendes plads i arbejdslivet blev udfyldt.

Løsningen kom i form af et fleksjob, hunden Frida og en opfordring fra en veninde til at blive besøghundefører. Majken og Frida besøger i dag et plejecenter i Ølstykke, hvor de sammen tryller smil og gamle minder frem hos beboerne.

Plejerne er rigtig søde til at sige "Ritta har virkelig brug for at se Frida i dag",

eller "Hans på 3. sal har lige mistet sin kone, vil I kigge forbi?" Der bor også en dame på 2. sal, som Majken og Frida altid besøger. Hun har bedyret, at den dag hun ligger for døden, vil hun have Frida i sine arme. Så det har de aftalt med personalet.

Livet som besøghundeejer er fuldt af stjernestunder. Og det var en øjenåbner for Majken at opleve, hvor lidt der skal til for at gøre andre menneskers dag bedre. Frida kan puffe positivt til beboernes glæde og livsgnist alene ved sin tilstedeværelse.

Det er Majkens håb, at hun og Frida åbner et lille vindue til virkeligheden uden for plejecentret. For mange af de gamle sidder meget alene. Derfor vil Majken gerne holde modet lidt oppe hos dem. Det er en opgave, hun og Frida er fælles om at løfte. Og så håber hun, at der en dag vil komme nogen og hjælpe hende med at mindes det, hun engang havde.

TrygFonden Besøgshunde er landets største besøgshundekorps og et gratis tilbud til institutioner i hele Danmark. Vores 800 kompetente besøgshundeteams skaber glæde på 900 besøgsgodkendte institutioner i hele landet. TrygFondens frivillige teams bruger hvert år ca. 39.000 timer i borgernes tjeneste, og de varme visitter er populære hos beboere, personale og pårørende.

Du kan kontakte os på hund@trygfonden.dk
Du kan også følge os på facebook.com/besogshunde
og instagram.com/besogshunde